

VERVLOGEN DROMEN, VERVULDE BELOFTEN

Inhoud

Dankwoord 9

Woord vooraf 11

Inleiding 17

1. Geloof 21

2. Oog in oog met de angst 29

3. Oog in oog met de wanhoop 39

4. De eeuwigheid 43

5. Trouw 53

6. Terugkeer naar het verdriet 61

7. Aanhoudend gebed 73

8. Strategisch gebed 79

9. De waarheid zingen 85

10. Mij voeden met de waarheid 91

11. Geef wat je hebt 103

12. Hoop 109

13. En dan de teleurstelling 119

14. Volharding 127

15. Gastvrijheid 135

17. Vergeving 153

18. Vertrouwen 161

19. De trouw van God 171

Epiloog 173

Roep tot Mij en Ik zal u grote,
ondoorgrondelijke dingen verkondigen,
waarvan gij niet weet.

Jeremia 33:3

1 Geloof

De gezinsfoto in haar prachtige gouden lijst viel van het ziekenhuisnachtskastje op de vloer. Glasscherven vlogen alle kanten op. Ik had nog geprobeerd het lijstje op te vangen, maar het was tussen mijn vingers door geglipt. Het lag in stukken aan mijn voeten. Het versplinterde glas was een schrijnende illustratie van mijn leven op dat moment.

Ik zat op de Intensive Care. Mijn man was buiten mijn bereik, ook al lag hij maar een paar centimeter bij mij vandaan in een steriel wit bed. Terwijl ik wezenloos naar de stukken van het fotolijstje zat te kijken, voerden mijn gedachten mij terug.

Het leven had zoveel stralende beloften en dromen ingehouden. In onze tienerjaren hadden wij ons allebei toegewijd aan de dienst van God. Als jong volwassenen hadden wij elkaar ontmoet, en tijdens onze vriendschap, verkering, verloving en huwelijk was het diepe verlangen gegroeid om de Heer te dienen, door de jongere generatie te trainen en te begeleiden.

Er hadden zich verschillende mogelijkheden aangediend om iets met dat verlangen te doen. Ons huwelijk was begonnen in Japan, waar we twee jaar lang lesgaven aan Ja-

panse studenten van een taleninstituut. Na die twee jaar waren wij teruggekeerd naar Johans geboorteland: Nederland. Daar zouden we werken in de bruisende en onstuimige omgeving van de verslaafdenzorg. Twee jaar later volgde een nieuwe uitdaging: leidinggeven aan een snelgroeiend jeugdwerk in een Nederlandse kerk. We leefden in het besef dat we precies op de plaats waren waar wij moesten zijn. We hadden ons plekje gevonden. Dachten we...

Er waren al heel wat spannende momenten in ons leven geweest. Eén van de aangrijpendste gebeurtenissen waar wij als jong stel mee te maken kregen, vond plaats in het eerste jaar van ons huwelijk, toen we nog in Japan woonden. Onze eerste zoon, Jozua, was toen zes weken oud. We ontdekten plotseling blauwe plekken op zijn handjes en voetjes. Als kersverse ouders waren wij niet direct gealarmeerd. Misschien was dit wel normaal. Gelukkig hadden we al een routine-afspraak staan bij de kinderarts.

De afspraak was gepland aan het begin van de middag. Omdat Johan naar zijn werk moest, ging ik alleen. Ik was niet voorbereid op de reactie van de Japanse arts. Hij keek naar onze zoon en begon ineens heel snel te praten. Hij sprak gebroken Engels, maar ik verstond het woord 'hemofilie'. Jozua werd hals over kop naar het lab gebracht, waar uit onderzoek bleek dat de stollingsfactor in zijn bloed slechts 12 procent was. Hij had inwendige bloedingen. Verder onderzoek wees uit dat zelfs zijn gehemelte bloedde. Hij verkeerde in een levensbedreigende situatie.

Mijn hart raakte in paniek en de moed zakte mij in de schoenen. Johan kwam zo snel als hij kon naar het ziekenhuis. Hoe was het mogelijk dat ons lieve kindje op sterven lag? Vanaf zijn prilste begin hadden wij onze zoon aan God

opgedragen en wij hadden elke dag Gods zegen over zijn leven gevraagd. Hoe kon het nu zomaar afgelopen zijn?

Vanwege de inwendige bloedingen raadden de artsen ons aan Jozua te laten opnemen in het ziekenhuis. Bij de internationale bloedbank werd een verzoek om bloed ingediend, omdat hij tot een zeldzame bloedgroep behoorde, waarvoor in Japan geen bloed op voorraad was. We kregen te horen dat het nog dagen zou duren voordat het bloed arriveerde.

We mochten in het ziekenhuis logeren, maar onze zoon werd in een aparte zaal met 24 bedjes gelegd. Alle baby's op deze afdeling hadden een ernstige aangeboren afwijking. Om de drie uur ging ik naar deze afdeling om Jozua borstvoeding te geven. Terwijl ik de zware dubbele deuren open duwde, kon ik niet ophouden met huilen. Ik hilde niet alleen om mijn eigen lieve jongetje, maar ook om al die andere schepseltjes die in zulke gebroken lichaampjes geboren waren.

Er waren veel verpleegsters in de steriele zaal, die waakzaam zorgdroegen voor de baby's. De TL-verlichting, samen met hun gedempte stemmen en het gekreun van de baby's, maakte deze ruimte, die warmte en zorgzaamheid zou moeten uitstralen, tot een kille plek. Door een groot raam kon ik een ander deel van de afdeling zien. De kindjes die daar lagen hadden nog ernstiger aandoeningen dan de kindjes bij mijn zoontje in de buurt. Het geknipper van de lichtjes op de apparaten die verbonden waren met hun couveuses joeg mij angst aan. Hoe kon God hier iets goeds uit laten voortkomen? Terwijl ik probeerde mijn gedachten bij elkaar te houden, werd ik overmand door een verstikkend besef van onheil, alsof een dikke wolk van gifgas de zuurstof verdrong die ik probeerde in te ademen.

Aan het einde van deze eerste dag zaten we nog even bij

Jozua's bedje, voordat we naar het gastenverblijf zouden gaan. We waren allebei 'op'. Hoe moest het verder? Er was nog maar één dag om, en we leken nu al geen kracht meer over te hebben. Terwijl ik hierover zat na te denken, weergalmde het woord *loslaten* in mijn hart. Maar hoe kon ik mijn zoon loslaten, nu ik hem zo wanhopig graag wilde houden, voor hem wilde zorgen, hem wilde zien opgroeien? Mijn hart werd verscheurd, toen de schijnbare hopeloosheid tot me doordrong.

Hoe kon ik hem loslaten, als hij zo'n symbool van hoop was en de vervulling van onze dromen? Mijn man was drie jaar, toen zijn vader stierf. Zelf vader worden was zo genezend voor hem.

Hoe konden wij nu zomaar loslaten?

We hadden hem dankbaar uit Gods handen ontvangen. Dus wisten we dat hij niet van ons was. Nu lag hij hier – in één van die 24 piepkleine hokjes op een afdeling met kleine engeltjes. Ze leken meer op tere vlindertjes die bestemd waren voor de eeuwigheid, voordat zij de mogelijkheid hadden gehad hun vleugeltjes uit te slaan. Terwijl de tranen over onze wangen stroomden, leunden wij over het bedje van onze zoon en baden:

'Jezus, hij behoort U toe. Eerst en vooral is hij van U. Wij hadden hem zo graag zelf gehouden. Wij hadden hem zo graag zien opgroeien en zijn bestemming in het leven zien ontdekken. Wij hadden hem zo graag zien trouwen en we hadden zo graag zijn kinderen leren kennen, maar wij laten los en geven onze rechten terug aan U. Dank U wel voor de dagen dat U hem aan ons hebt toevertrouwd om van hem te genieten. Dank U wel dat wij zijn eerste levensadem mochten horen. Dank U wel voor het ongelooflijke voor-

recht om samen met U een nieuw leven te mogen scheppen. Zelfs nu heeft hij niet voor niets geleefd. Door zijn geboorte heen hebben wij iets meer van uw zonneschijn en vreugde geproefd. Hij behoort U toe. Dank U dat U ons hebt toegestaan van hem te houden. Dank U dat U ons leert dromen te dromen die verder gaan dan wijzelf. Dank U voor het ongelooflijke wonder om nieuw leven te mogen zien. Wat er ook gaat gebeuren, hij behoort U toe.'

Nadat wij ons hart hadden uitgestort en we meer tranen hadden vergoten om ons zoontje dan wij ooit dachten te kunnen huilen, gingen wij met gebogen hoofd naar het gastenverblijf om daar de nacht door te brengen.

We waren in een diepe slaap, maar midden in de nacht schoten we allebei overeind met een onbegrijpelijk gevoel van urgentie. Wij keerden ons naar elkaar toe en probeerden onder woorden te brengen wat ons had gewekt.

'We moeten bidden om de genezing van onze zoon.'

Hoewel we theoretisch in genezing geloofden en ook geloofden dat God alles kan, hadden we geen idee hoe we specifiek moesten bidden voor een normale stollingsfactor in het bloed van onze zoon.

Er is een vorm van gebed die dieper gaat dan woorden: een schreeuw uit het hart die aan een paar woorden genoeg heeft. Ons gebed had niet langer of ingewikkelder kunnen zijn dan: 'Heer, help!'

Terwijl wij smeekten tot Degene die de eeuwigheid in zijn handen houdt, werd er hoop geboren. Er was een diepe zekerheid dat er iets gebeurde. Er was een besef van

vreugdevolle verwachting dat de toekomst herschreven was.

Ik rende zowat naar de afdeling voor de volgende voeding. Aanvankelijk waren er geen uitwendige tekenen van verbetering, maar er waren ook geen nieuwe blauwe plekken bij gekomen. Met de tweede en derde voeding waren de blauwe plekjes al een beetje geel geworden, een teken dat ze aan het genezen waren!

Na 48 uur werden alle bloedonderzoeken opnieuw gedaan. Deze keer was het de arts die zowat in shock uit het lab kwam. Het onderzoek wees uit dat er 100 procent stolingsfactor in het bloed aanwezig was, hoewel er nog geen bloedtransfusie had plaatsgevonden.

Met tranen van blijdschap vertelden wij dat we tot de God van de Bijbel hadden gebeden. Op dat moment drong de betekenis tot ons door van de naam die wij onze zoon hadden gegeven. Jozua betekent: 'De redding is van de Heer'.

Deze ervaring – dat God rechtstreeks had ingegrepen – leek in de huidige situatie nog iets van uitzicht en hoop te bieden. God had onze zoon genezen. Dit had in ons leven een stevige basis voor geloof gelegd. God had het al eens eerder gedaan. Hij zou het weer kunnen doen.

Werden dit soort ontmoetingen met de bovennatuurlijke kracht van God niet gegeven als een bemoediging om het onmogelijke te verwachten?